

de i, at EU kan fungere effektivt, også efter udvidelsen. Under sidste regeringskonference var Danmark klar til at overgå til kvalificeret flertal på flere områder, end der kunne opnås enighed om. Vi er fortsat klar til at overveje yderligere brug af flertalsafgørelser, f.eks. på miljøområdet, men det er klart, at i et udvidet EU kan det blive sværere at træffe beslutninger, hvis alle skal være enige.

Spørgsmålet om overgang til flertalsafgørelser på det sociale og arbejdsmarkedspolitiske område og på skatteområdet er også på dagsordenen. Der lægges ikke op til en generel overgang til flertalsafgørelser. I stedet lægges der op til nærmere overvejelse af, om der på klart definerede områder eller delområder kan ske overgang til flertalsafgørelser. Det fremgår klart af formandskabets papirer og Kommissionens bidrag til regeringskonferencen.

Og hvad er det konkret, det handler om? Ja, på skatteområdet er det klart, at det under ingen omstændigheder handler om personbeskattningen eller indretningen af vort velfærdssamfund. Det er der ingen lande der ønsker. Vi har til gengæld gennem en årrække set, at landene konkurrerer på gunstige skatteforhold for virksomheder og opsparring osv. – irske og luxembourgske eksempler er velkendte – og derfor har Danmark også aktivt støttet den såkaldte skattepakke i EU, der netop sigter mod at undgå skattekonkurrence, altså konkurrence om at sætte skatten så lavt som muligt. På dette område har vi en klar interesse i et tættere samarbejde.

På det social- og arbejdsmarkedspolitiske område er formålet med fælles regler at sikre, at mennesker, der arbejder eller på anden måde bevæger sig på tværs af grænserne, også kan sikres social beskyttelse. Det handler om at vedtage minimumsregler for beskyttelse af arbejdstagerne, og det er et mål, som regeringen principielt kan tilslutte sig. Regeringen er ikke imod samarbejde på det sociale og arbejdsmarkedspolitiske område, tværtimod; vi ønsker også at have regler, der forhindrer social dumping.

Problemet er imidlertid, at hvis der indføres flertalsafgørelser, kan det vise sig sværere at sikre, at der i EU-reglerne tages tilstrækkelig højde for de særlige forhold, der gør sig gældende i Danmark, dvs. den danske arbejdsmarkedsmodel og de skattefinansierede velfærdsydelser. Enstemmighed sikrer os den nødvendige garanti for behørig hensyntagen til vores

situation, og derfor ønsker vi ikke at overgå til flertalsafgørelser på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område, ud over hvad der allerede gælder i dag. Og lad mig føje til: Vi har ikke set forslag på dette område, der er acceptable eller attraktive for Danmark.

Forhandlingssituationen er den, at et flertal af medlemslandene under de hidtidige drøftelser har været positive over for at overgå til kvalificeret flertal på det sociale område. Danmark har sammen med enkelte andre lande været imod, og det er der ikke noget mærkeligt i, for andre lande er på andre områder i samme situation. Sådan er det i en forhandling mellem 15 lande.

På skatte- og afgiftsområdet vil vi nøje overveje, om der er klart afgrænsede områder, hvor vi har en interesse i at overgå til kvalificeret flertal, og lad mig f.eks. nævne miljøområdet. Under sidste regeringskonference fremlagde vi fra dansk side et forslag om flertalsafgørelser om miljøafgifter, og det forslag står regeringen naturligvis fortsat bag, således som det også fremgår af forhandlingsgrundlaget.

Formandskabets hidtidige papirer på skatteområdet har været af så generel karakter, at det ikke har været muligt at tage mere konkret stilling, og det gælder ikke kun os, det gælder alle medlemslande. Vi skal jo vide nøjagtigt, hvad vi taler om, før vi kan tage stilling. I den forbindelse lægger vi helt afgørende vægt på, at det enkelte land fortsat har mulighed for at opretholde og forbedre sin sociale standard.

Dernæst en bemærkning om at nedlægge veto, som jo også indgår i Enhedslistens forslag: Regeringskonferencen er en forhandling mellem medlemslandenes regeringer. Alle skal være enige, før der kan træffes beslutning om ændring af de gældende traktatbestemmelser, og derfor er det ikke relevant at tale om veto. Det siger sig selv, at regeringen ikke kan støtte et forslag til folketingsbeslutning med det indhold. Vetoreglerne har jo netop ingen betydning, hvor der kræves enighed.

Til sidst en bemærkning til den sammenkædning, som forslagsstillerne forsøger at skabe mellem overvejelserne på regeringskonferencen og folkeafstemningen om Danmarks tilslutning til den fælles valuta:

Lad mig gøre det så klart jeg kan: Folkeafstemningen den 28. september handler ikke om regeringskonferencen eller om flertalsafgørelser på det sociale og det skattemæssige område. Uanset udfaldet af folkeafstemningen, uanset om det bliver et ja eller et nej, så vil Danmark